

страна, Русия не искала да изолира съвсѣмъ Франция. Ние видѣхме, че прѣзъ м. май сѣщата година интервенцията на Александъръ II и на Горчакова спасиха републиката отъ неминуема война съ Германия; рускиятъ царъ разчиталъ на френското правителство и вѣрвалъ, че въ прѣдстоящата дипломатическа кампания съ Турция, а и съ Англия може би, то ще вземе страната на Русия. На 13 августъ 1875 г., въ театъра, Александъръ II се приближилъ до генералъ Ле Фло и му казалъ: „баронъ Жомини ми събщи днесъ разговора, който е ималъ съ васъ Азъ дадохъ веднага заповѣдъ на моя посланикъ въ Парижъ да иска съдѣйствието на вашето правителство и да каже на херцога Деказъ, че ще бжда честитъ, да видя и той да се присъедини къмъ постѣпките, които германскиятъ императоръ, австрийскиятъ и азъ искаме да направимъ въ Цариградъ въ интереса на мира“. Въ сѣщото врѣме френското правителство било вече сезирано съ постѣпката на Окуневъ, управляющъ руското посолство въ Парижъ.

Франция се съгласила на тази покана и дала наставления на своя посланикъ въ Цариградъ; който пъкъ, отъ своя страна, пише на френския консулъ въ Мостаръ, Дозонъ.

Ние видѣхме обаче какъвъ край има тази консулска анкета.

III.

Отъ тоя моментъ Силитѣ се показали враждебни спрямо Турция. Австрийскиятъ канцлеръ, графъ Андраши, взелъ инициативата за редактирането на една нота, извѣстна подъ името *Нотата на Андраши*. Тя съдържа въ главни черти желанието на Европа да се възстанови мира на Балканския полуостровъ и да се въведатъ реформи, необходими за материалното благосъстояние на населението въ Отоманската империя.

Впрочемъ Турция, както всѣкога, за да земе прѣднина, помолила Великитѣ Сили да отложатъ официалното прѣдставяне на нотата на Андраши, като ги увѣрявала, че въстаналитѣ провинции ще се усмиратъ и че поме-